

ZENTAI ADÉL

Unikornisdaráló

I.

Izabella a fekete harisnyáján lévő apró lyukat bámulta, és annak keletkezéstörténetén merengett. Megszámlálhatatlanul sok veszély leselkedett az irodában egy ilyen finom szövésű selyemharisnyára, azonban ezek közül most csak beszakadt körmét és a tárgyalóasztal aljának csiszolatlan felületét tudta beazonosítani. Pedig részben a harisnya tehetett arról, hogy az éjszaka közepén alvás vagy bulizás helyett most a Nagy, Hatalmas, Óriási és Társai Ügyvédi Iroda tárgyalótermében ücsörög. Tizenkét évesen döntötte el, hogy ügyvéd lesz, amikor egy tv-filmben meglátott egy szigorú kontyos szőke ügyvédnőt, amint szűk fekete ceruzaszoknyájában egy kávégép előtt várakozott férfikollégája társaságában. Fekete, hátul hosszanti csíkos harisnyába bújtatott gazellalábait hanyagul keresztbe vetette, fekete körömcipője csábosan lifegett egyik lábfejen. Noha a kamera csak hátulról mutatta, férfikolléga arckifejezéséből ítélve sejteni lehetett, hogy a következő adag kávé a földkerekség legigézőbb nője fogja meginni.

– Maga erről mit gondol? – kérdezte színtelen hangon az egyik üzletember. A többi apró gombszemét Izabellára emelte. Körbeülték a nagy tárgyalóasztalt, hasukon ferde csíkos egyennykkendő terpeszkedett.

– Elnézést, melyik pontról is van szó pontosan? – riadt fel Izabella töprengéséből.

– Ha figyelt volna, tudná, hogy a szerződés százharmincadik pontjának huszonötödik bekezdését tárgyaljuk. Háromszázhuszonötödik oldal.

– Ha jól értem, még mindig a tranzakciót követő öt éven túli iratátadás szabályairól van szó. Ezelőtt fél órával kifejtettem, hogy véleményem szerint szűk az érintett dokumentumok köre és alacsony a kockázat. Ezért ebben a kérdésben azt javaslom, engedjünk a másik félnek. Sok más fontosabb pont van, amihez cserébe ragaszkodhatnánk - Izabella igyekezett kedves és nyugodt maradni.

– Persze, maga nyilván engedne, mert nem a maga zsebére megy játék – horkant fel egy másik üzletember, hangjából ítélve a fő döntéshozó. – Az elején, amikor ezt az irodát megbíztam az üggyel, azt kértem, olyan szakembert adjanak, aki padlógázzal képviseli az érdekeinket. Ha már veszek egy másik céget, a lehető legkevesebb pénzt akarom kifizetni és a legtöbb jogosultságot akarom magamnak biztosítani. Hallani sem akarok kompromisszumról, az a gyengék műfaja.

– Persze, ez teljesen érthető, én csak szerettem volna prioritásokat felállítani és látni, mik a legfontosabb kérdések, hiszen idő szűkében vagyunk – mentegetőzött Izabella.

– Látja, pont erre gondolok – nevetett gúnyosan a vezető üzletember. Nekem minden kérdés fontos. Magának viszont, aki belibeg a szőke hajával és a túsarkú cipőjével, úgy, hogy a diplomáján még alig száradt meg a festék, minden teljesen mindegy. Maga nem érett meg arra a felelősségre, amit ez az ügy megkíván. Az elején elmondtam, hogy végtelenül gáláns ember vagyok, nem akadok fenn apró részleteken, kifejezetten türelmes vagyok. Viszont, ha egyszer elvesztem a bizalmam, akkor a pénztárcám is becsukódik. Szedje össze magát, különben egy fillért sem kap, sem maga, sem az irodája!

Izabella lenézett a harisnyáján lévő lyukra, majd ismét az őt mereven bámuló tucatnyi malacszemre. Eszébe jutott régi főnöke, aki szerint ebben a szakmában csak akkor fogják komolyan venni, ha lesz pár ránc az arcán és ősz szálak a hajában. Az fickó még azt is hozzátette, hogy amíg ez nem következik be, a nők irigyek lesznek rá, a férfiak pedig, mert nem kaphatják meg, utálni fogják. Később kiderült, hogy a főnök abban a jóleső hiszemben osztotta meg ezt a bizalmas információt, hogy nem tartozik az utóbbi kategóriába, ebben persze tévedett. Tíz év eltelt már, hogy Izabella pályakezdőként először lépett be az irodába. Ahhoz már elég ránca volt, hogy ne álljon mellette férfikolléga a kávé gép mellett, azonban úgy tűnik, ahhoz, hogy komolyan vegyék, még mindig túl kevés. Fejében valami, hangos visszhangot keltve, nagyot reccsent.

– Elnézésüket kérem, egy pillanatra ki kell mennem a mosdóba – válaszolta könnybe lábadt szemmel.

– Persze, sírja csak ki magát nyugodtan és azt is számlázza ki nekünk! – gúnyolódott tovább a vezér. – Szünet, emberek! – fordult a többiek felé, akik nyomban elkezdtek telefonjaik gombjait nyomogatni, vélhetően tőzsdei befektetéseiket ellenőrizve. – Már az elején megmondtam, hogy ennek az irodának már csak a neve ér valamit, a színvonala rég nem – legyintett, majd ő is a telefonjába feledkezett.

Negyedóra elteltével kezdtek izegni-mozogni az öltönyösök. Ekkora vélhetően már a legfrissebb híreket és a közösségimédia-profiljukat is végigböngészték. Végül kivágódott az ajtó, és az ajtófélfának támaszkodva megjelent Izabella. Addig szigorú kontyba fogott szőke tincsei lágyan a vállára és hátára omlottak, széles mosolyra húzódott ajkán matt rúzs vöröslött, kigombolt inge alatt elősejlett csipkés kombinéja.

– Maga nagyon okos ember! – kezdte bűgő hangon.

– Persze, hogy az vagyok! És most már üljön vissza a nyomorult székre, és fejezzük be ezt a szerencsétlen szerződést! – sziszegett a vezér, miközben kopasz homlokán egy ér vadul pulzálni kezdett.

– Mindenben igaza volt – folytatta Izabella, továbbra is hanyagul az ajtófélfának támaszkodva, ujjával a keret méregdrága, mahagóni fáját ráérősen kocogtatva.

– Üüüüljöön visszaaaaaa! – üvöltötte vörös fejével a főnök.

– Engem ez az ügy valóban egy cseppet sem izgat. Délután hatig még volt bennem némi érdeklődés, de ez a kevés is elpárolgott tíz óra tájban, amikor a mai tárgyalásra rögzített büdzsémet túlléptük. Azóta kínomban a harisnyámon keletkezett lyukat bámulom, nem is hiszi el, milyen kellemetlen az ilyesmi egy nőnek. De ha már itt tartunk, azt is elmondom, mi az, ami izgat. A szép, fiatal férfiak izgatnak, akik nem öltönyben ücsörögnek naphosszat egy monitor előtt és próbálnak papírlapokat betuszkolni „bugyinak” becézett plasztikmappákba. És abban is igaza volt, hogy túl fiatal vagyok ahhoz, hogy itt üljek magukkal éjfélkor, ahelyett, hogy igyak és füvezzek egy szórakozóhelyen.

– Most azonnal akarok beszélni az irodavezetővel! – hebegte levegő után kapkodva a vezér.

– Felőlem – mosolyodott el Izabella. – Figyelmeztetnem kell azonban, hogy már két órája pirosan világít a státusza, mióta bent van nála az új gyakornok. Érdekes, a korral kapcsolatos aggályok csinos gyakornoklányok esetében elpárolognak. De egyébként sincs szükség itt semmilyen beszélgetésre. Nekem többet nem kell fizetnie, mert ebben a pillanatban felmondtam. A többi pedig nem érdekel.

– Hogy merééééészeliiiiiiii???! – rőfögte az öltönyös.

– Ha elfogad egy tanácsot – fordult vissza Izabella még távozóban az üzletemberek felé – én nem aggódnék annyira az iratátadás kérdésében. Fél év múlva megváltozik a vonatkozó jogszabály, úgymint újra kell tárgyalni a kérdést. És nyugodjon meg, ez a tanács pro bono volt.

Ebben a pillanatban a régi tv-filmből megismert, hátul hosszanti csíkos harisnyába bújtatott, gazellalábú ügyvédnő becsapta a tárgyalóterem ajtaját, és határozott léptekkel kiviharzott a váróba, majd a bejárati üvegajtón át elhagyta az irodát. Megnyomta a lift arany hívópanelén a lefelé mutató nyilat. A liftakna gyomra a mélyben megrándult, és a fehér márványpadló egyre erősödő remegése közepette megindult felfelé a liftkabin. A késői időpontnak köszönhetően nem is kellett sokat várnia, hogy a lift, akár egy csilingelő hangú nő, készségesen kitérüljön előtte. Semmire sem vágyott jobban, mint beburkolódzni a lift tükörfalai által végtelenített tér ölelésébe, azonban legnagyobb meglepetésére a lift nem volt üres. Egy fekete kabátos, kalapos férfi állt benne, tekintete kényelmetlenül belefűrődött az övébe. A férfi nem szállt ki, hanem cipője orrát a lift ajtaja és fala közé ékelve rágyújtott egy vastag szivarra a kabátja zsebéből előkotort vihargyújtóval. Szájából és orrából lustán hömpölygött elő a füst, tekintetét továbbra sem vette le Izabelláról. Ráérősen szivarozott, miközben a füst előtötte a folyosót.

– Már várnak – hallatszott a liftből enyhén melodramatikus stílusban. A füstreégen át már csak a férfi körvonalai voltak kivehetők.

Ekkor fülsüketítő vijjogással megszólalt a füstjelző. Olyan hangos volt, hogy Izabella úgy érezte, mintha a hang áthatolna a bőrén, és minden belső szervén, beleivódna a sejteibe, s végül nem állna másból már ő maga sem, mint fülsüketítő vijjogásból.

Az üvegajtón túl kirentott a tárgyalóból az első öltönyös üzletember, majd szép sorban előtört a többi is. Aktatáskáikat idegesen lóbálva siettek a bejárathoz, homlokukon egészen magasra szaladtak a ráncok, amikor meglátták a füsttengert az üvegajtón kívül. Szájuk úgy tűnt hangokat formál, melyeket azonban a vijjogás és az üvegajtó elnyelt. Izabellával korábban csak egyszer fordult elő, hogy bár észlelte, hogy beszélnek hozzá, de a beszédhez tartozó hangok nem jutottak el a füléig, vagy a füléből a hangok nem jutottak el az agyának azon központjába, ahol a beszéd emberi megértésre alkalmas formában feldolgozható lett volna. Egy céges karácsonyi buli alkalmával történt az eset, amikor rendszeren betéptek egy kollégájával a rendezvényre kibérelt kastély parkolójában elhelyezett kukák mögött. Mire visszatértek a bálterembe, már sem a hajnali lakodalmas stílusú zene, sem a hozzájuk beszélő emberekből nyugtalanító módon kiáramló hangok nem jutottak el hozzájuk. Varázslatos este volt, de ez a mostani annyival még jobb volt, hogy az üzletemberektől egy üveggel is elválasztotta. Ettől úgy érezte magát, mintha egy roppant akvárium előtt állna és a benne fel-alá úszó izgága halrajt tanulmányozná. Az üzletemberek első ránézésre teljesen ugyanolyan öltönyökben feszítettek. Ez második ránézésre sem változott érdemben. Bőrük mintha vastag gumiból lett volna, ideges gesztikulálásuk során az arcukon itt-ott kitüremkedő barázdák az évtizedek homályába vesző földrajzórákon megismert gyűrt-hegység-keletkezés folyamatát juttatták eszébe. Meg azt, hogy ezeket a földrajzórákat a nyolcosztályos egyházi gimnáziumban, ahonnan négy keserves év után végre kirúgták, a csuhája derekára erősített kötélből sodort övét vadnyugati stílusban lóbáló szerzetes tartotta, aki bizalmas hangon bizonygatta a tízéves tanítványainak, hogy a Vénusz bolygó olyan, mint egy kívánatos nő. Az üzletemberek ezzel szemben egyáltalán nem voltak kívánatosak. Egyébként sem bízott a csúnya, kövér, öreg és kopasz férfiakban, de az olyanoktól, akik fontos képet vágva szivattyúkat, gumiabroncsokat, állateledelt, cseppfolyós gázt vagy egyéb hasonló termékeket előállító cégek pénzügyeivel foglalkoztak egész álló nap, kifejezetten visolygott. Még azon is elgondolkodott, hogy ezek után már órábérben sem hajlandó elviselni egyet sem.

Mikor az üzletemberek virslíujjaikkal már az üvegajtót feszegették, Izabella jobbnak látta, ha a liftbe menekül. Sietősen megnyomta az aranypanelen a hívógombot, s megkönnyebbült, mikor a tükörajtók halk csukódásuk közepette lágyan sűrűlték a lapockacsontját. Hátrapillantva még

látta, ahogyan az üzletemberek szája olyan tökéletes O betűt formál, amilyenért az általános iskolás tanító néni egyéni preferencia szerint kisautót vagy kisvirágot pecsételt az eminens tanuló füzetébe.

– Kik és hol várnak? – fordult a feketekabátos férfi felé. De választ már nem kapott. Egyedül volt a liftben saját tükörképével.

Az a típusú nő volt, aki, ha ráakadt egy különösen szép dizájner ruhára, elcsábította egy rendszerint vattacukor vagy vanília illatú parfüm, vagy egy ünnep alkalmával rokonától vagy barátjától feltételezhetően tovább ajándékozott, de véletlenül épp találó aromájú tusfürdőt kapott, kincsét sokáig őrizgette egy későbbi időpontra, amikor úgy hitte, majd igazán el fog kezdeni élni. Egyeseket kifejezetten a „nagy jelenetre” tartogatott, amely, meggyőződése szerint, mint a legtöbb filmben, a játékidő közepe vagy vége felé kellett hogy elkövetkezzen. Természetesen mindig megvolt az indoka, hogy miért nincs még itt a megfelelő idő, így élete első három átmeneti évtizede alatt tekintélyes ruhatárat és kisebb drogériára való smink- és parfümkészletet halmozott fel. És most a lift tükrében a rivaldafényt eddig sötét szekrények mélyén türelmesen váró csecsebecséinek legszebbikével találta magát szemben. Érthetetlen módon a földig érő, egyenes vonalú, szűk, piros ruhájában volt, amelynek combközépig érő kivágásából fehéren villant elő karcsú bokájú, túsarkús lába.

Mádámmm, parancsol? – nyújtotta felé fehér kesztyűs kezét az éjszakai portás, amint a liftajtók a földszinten kinyíltak. Izabella nyomban felismerte a másodállásban felkapott szórakozóhelyeken kidobó emberként dolgozó, tetovált biztonsági őrt, akinek nyaka körülbelül olyan vastag volt, mint a feje. Erősen megrökönyödött a tanúsított aktivitáson, hiszen ahhoz volt szokva, hogy a portás ilyen késői órán valamennyi rendelkezésére bocsátott, békeidőben az épület bejáratait, folyosóit és még ki tudja milyen egyéb helyiségeit fürkésző monitoron főzőműsorokat vagy kötözős pornót nézett, és a ki- és beáramló éjszakai forgalom tekintetében teljes közönyt tanúsított. Mégis, most kezét a fehér kesztyűs kézbe helyezve suhant át, lábát alig érintve a kövezethez, az irodaház előcsarnokán. A teret betöltötte a helyiség közepén elhelyezkedő szökőkútból kifürkészhetetlen ritmusra előtörő és visszazuhanó vízugarak boldog csilingelése. Mielőtt kilépett volna az önműködő ajtókon túli utcára, a biztonsági őrkéz csókolt neki, és lelkesen hajbókolt.

Az önműködő ajtón túli látványtól, bár ezt a képet az elmúlt évek során több százszor láthatta már, elakadt a lélegzete. Annak ellenére, hogy szombat éjszaka volt, a téren és a környező utcákban, a vigalmi negyed kellős közepén, egy teremtett lelket sem látott, az utcai lámpák sem égtek. Egyedül a szemközti, magányosan az égbe meredő irodaház üvegfalára installált hologram reklámlány derengett elő rózsaszínen a sötétségből. Izabella nem emlékezett, hogy valaha látta volna ezt a jelenéget. A négyemeletnyi magas, háromdimenziós reklámlány elmélyülten

magyarázott valamit, azonban, valószínűleg lenémíthatták, így csak az öltözékéből lehetett következtetni arra, hogy valamilyen sportterméket reklámoz. Szűk joganadrágba bújtatott, valószínűtlenül hosszú lábai, akár a gyertyaláng, imbolyogtak a város felett, lófarokba kötött hajának vége a csillagtalan eget cirógatta, ahogyan fejét mozgatta beszéd közben. Izabella megbabonázva bámulta a lányt, amikor az hirtelen felé fordult.

– Már várnak. Lassan vége a főpróbának.

– Kik és hol várnak?

– Erre még szükséged lesz – súgta a hologramlány egészen közel hajolva Izabellához. Halk koppanással valami a közeli macskaköveken landolt. A lány ugyanabban a pillanatban, némi sercegés közepette eltűnt, a térre teljes sötétség és csönd borult. Izabella a céges telefonjára telepített fáklyafunkció segítségével pásztázni kezdte az utcai kövezetet. Pár perc múlva ráakadt arra, amit keresett. Fehér plasztikkártya volt. Egy darabig forgatta, valamiféle ismertetőjegy után kutatva, de miután az teljesen üresnek bizonyult, laptoptáskájának zsebébe csúsztatta. Tanácstalanul álldogált még egy darabig a téren, várakozón kémlelve a környező épületeket és kapubejárókat, hátha történik valami, de egy idő után elunta magát és csalódottan hazaindult.

Útja a szórakozóutcán át vezetett, amelyen máskor meg sem lehetett volna mozdulni a tömegtől. A hamburgeres bódé, a sushibár, a thai étterem és a többi talponálló is mind teli lett volna önfeledten beszélgető, villájával hevesen gesztikuláló, az éjszakai konyha különleges fogásait falatozó vendégekkel. A klubok előtt tömött sorokban várakoztak volna a tetovált karú fiúk és miniruhába öltözött, hosszú combú lányok, elvegyülve a táncolásban kimelegedett, egyszer már bebocsátást nyert, karszalagos szerencsésekkel, akik cigarettafüstbe burkolódzva filozofálgattak volna a teraszon. Mindig is vágyott volna valamely klubban reggelig táncolni, miután előzőleg degeszre ette magát királyrákkal. Azonban, amíg mások szórakoztak, ő az irodaház tornyában üldögélt, és szerződésekkkel, hatósági beadványokkal, átvilágítási riportokkal vagy más rendkívül fontos, rendszerint aznap este hatkor, szigorúan másnap reggel kilenc óras határidővel ráosztott feladatokkal foglalatосkodott. Elégedetlenkedésre tulajdonképpen semmi oka nem lehetett, hiszen, tekintve az irodaház elhelyezkedését, csukott ablakok mellett is tökéletesen hallani lehetett a tizedik emeletre felszűrődő zenét, ráadásul valamennyi szórakozóhelyről egyszerre. Így fejből tudta, hogy az ügyeletes, nem kimondottan cizellált latin slágeret melyik klub hányszor és milyen időközönként fogja lejátszani. Frekvenciált időszakban a gyakoriság tíz-tizenöt perc, a totális játszási szám pedig harminc körül is mozoghatott egyetlen éjszaka alatt. Szerencséire jól tűrte a monotonitást, és gyorsan dolgozott, már öt és hat óra között megnyomta a küldés gombot az e-mailen, amely rendszerint pár tizedoldalas kísérőlevélből és tíz-húsz mellékletből állt. Ilyenkor röpké negyven perc alatt rögzítette a munkával töltött időt és

az elvégzett feladatokat az iroda számlázási nyilvántartásában (a rögzítetlen idő ugyanis az ablakon kidobott pénz, ezt az iroda minden dolgozója álmából felkeltve tudta), túsarkú cipőjét laposra cserélte, beriasztotta az irodát és beajult az érkező liftbe. Lábujjhegyen vánszorogva távozott az irodaház lobbihelyiségéből, igazán nem szeretne volna megzavarni a kipirosodott arcú portást a főzőműsorok vagy a kötözős pornó nézése közben. Mielőtt hazafelé vette volna az irányt, beugrott még egy doboz sörért a sarki éjjelnappaliba, amelyet hazafelé úton cigarettázás közben fogyasztott el. Alapelvére, miszerint úrinő kizárólag a “BBB” sörháromsághoz (bélga/búza/barna) tartozó söröket fogyasztja, ilyenkor már rendszerint fittyet hányva mohón kattintotta fel az először kezébe akadó fémdobozt. A szórakozóutcán keresztülsétálva vidáman biccentett az asztalokat és székeket a reggeli műszakra előkészítő pincérfiúknak, akik messziről megismerték és szélesen mosolyogtak rá. Mindannyiuk szeme levélrészhez hasonlított, Izabellába rendszerint egy A4-es papírt is nehéz lett volna beletuszkolni.

Most azonban a szórakozóutca teljesen néptelen volt, az éttermek és bárók ajtaján zárva tábla fityegett, a sötét klubok csukott ajtajai mögül még zenefoszlányok sem szűrődtek ki. Izabella cipőinek kopogása kellemtelenül visszhangzott az ürességben, ahogyan elhaladt a jól ismert kirakatok mellett. Teljes szélcsend volt, az utca fölé kifeszített, mozdulatlan lampionok ásító árnyékot vetettek a kövezetre. Mielőtt kifordult volna a szórakozóutcából, a sarki épület utcafrontra nyíló, fehér ajtaja alatt vékony fénysávot pillantott meg. A bejárat fölött nem volt semmilyen felirat, az épületen nem volt házszám, az ajtón nem volt kilincs. Belül, valahol egészen távol, megszólalt a jól ismert latin sláger. Izabellára ezáltal úgy hatott, mintha életében először hallotta volna. Az első ütemekre alhasa megrándult, csípője megfeszült, ajka összecsuicsorodott. Egy ideig hiába kutatott csengő, vagy valamiféle hátsó bejárat után, amikor eszébe jutott a fehér plasztikkártya. Amint a bejárat elé tartotta, piros villanás és halk berregés kíséretében nyomban kinyílt az egyébként elektronikus szerkezetet teljes mértékben nélkülöző, ódon tömörfa ajtó.

Az ajtó mögött keskeny lépcső vezetett lefelé egy hosszú föld alatti folyosóra. A folyosó végén újabb fehér ajtó állta útját. Ezt azonban nem nyitotta a plasztikkártya.

– Milyen ügyben jött? – kérdezte bizonytalan kopogása nyomán egy ismerős férfihang.

– A főpróbára jöttem – válaszolta Izabella, aki a plasztikkártya sikerén felbuzdulva bedobta a hologram lánytól kapott második mentőövét is, és közben már azon morfondírozott, vajon kapható-e a méretében a reklámozott joganadrág.

– A főpróba már véget ért – csóválta a résnyire nyitott ajtón kilógó fejét a férfi. Az ismerős hanghoz a legutóbb az irodaház liftjében látott fekete kabátos, kalapos férfi arca tartozott.

– Annál jobb! Most kezdek csak belejönni az improvizálásba – nevetett Izabella, és minden további nélkül benyomult az ajtórésen.

Noha meleg nyáréjszaka volt, úgy érezte magát, mint a sarkkutató érezheti, aki többnap esőben, szélben, hóviharban való gyaloglás után végre meglát egy iglut, amelyből a jégtéglák közötti hatszögletű réseken fény szivárog ki. Az ajtó mögötti végeláthatatlan helyiség tömve volt hullámzó embertestekkel, a gyér lámpafény titokzatos ábrákat rajzolt a fejek fölött ringatózó tömör cigarettafüstbe. A táncter két oldalán egymástól egyenlő távolságra emelvények sorakoztak, amelyeken fekete latex fehéreneműs, lófej álarcot és övükre csatolt lófarkat viselő táncoslányok kellették magukat.

– A ház ajándéka – kacintott rá kacéran, lófej álarcát a homlokára tolva egy kimelegedett táncoslány, akit feltehetően nemrég válthattak le az egyik emelvényen.

Izabella egyik orrlukát befogta, majd a másikkal felszippanította a lány által nyújtott tálcán elnyújtózó aranypor csíkot. Fejét enyhén hátrahajtva várakozott. Kisvártatva az anyag cseppfolyóssá vált és lecsorgott a garatján, azokra a karácsonyi kiadású, mentolos krémmel töltött csokoládé lapocskákra emlékeztető ízt maga után hagyva, amelyeket mindig is utált. Mire azonban leszivárgott a gyomrába, és szétterjedt a testében, már teljesen egyetértett az aznap esti, nem egészen önkéntes ruhaválasztásával.

Egészen kisgyerekkorától kezdve rajongott az űrrepülésért. Egyszer el is jutott egy igazi kilövőállomásra, ahol a látogatást vezető kedves arcú alkalmazott mesélt neki a kilövés körülményeiről. Megtudta, hogy az ötven méter magas kilövőszerkezet három, egymás tetejére erősített egységből áll. A torony legtetején helyezkedik el a parányi űrkapszula, a legalsó részben elhelyezkedő fő motorhoz pedig a rakétákat erősítik. Miután a bennük lévő üzemanyag elégett, a kilövő szerkezet részei leválnak az űrkapszuláról: a kilövést követő két percben a rakéták, négy percen belül az első egység, végül harminc percen belül az utolsó egység is. Ekkor az űrkapszula szabadon folytatja szédítő útját a világűrben, egyetlen másodperc alatt nyolc kilométert megtéve.

Most ő volt az űrkapszula és recsegett-ropogott alatta a kilövőszerkezet. Szokásos félelmei, hogy formátlan, nagy az orra, kevés a haja, csúnyák a fogai, ráncos a homloka, csámpás a járása, egyre távolodtak, amiatt sem aggódott már, hogy elvörösödik beszéd közben, kifényesedik a homloka vagy bűdös a lehelete. Minden mindegy volt és magától értetődő. Magabiztos léptekkel megindult az egyik pult felé, és rendelt egy whiskey-kólát. Közben, szokásához híven pásztázni kezdte a végtelennek tűnő táncteret benépesítő emberek arcát. Kisvártatva, a vele átellenben szemben lévő sarokban, a hullámzó emberfejek között egy pillanatra megképződő résben megpillantotta, akit keresett. A legvonzóbb fiú az egész szórakozóhelyen: magas volt, fekete hajú és zöld szemű. Izabella rámosolygott, amely mosoly a fejében ragyogó fogú és csábos tekintetű volt, de úgy tűnik, a

külvilág számára mindez másként festhetett, ugyanis a fiú arca meg sem rezdült. Csalódottan visszafordult a bárpult felé.

– A mai este most adják le ötödszörre – hallatszott valahonnan egy karcos hang. A mosoly mégiscsak szigonyként működött, a fiú, mint akit damilkötélen húznak, egyenletes sebességgel közeledett, és mire Izabella kiitta az italát, már a mellette lévő bárszékről támasztotta a pultot. Pont ekkor csendültek fel a népszerű latin sláger első, a dal végéig meglehetősen kevés variánst felmutató ütemei. – Hetedszerre fogják leadni, mire megtalálják a hulladék az utcán. Az utolsó szavakat különös nyomatékkal mondta.

– Ne is tagadd, hogy azért motyogsz itt a hangzavar közepén, hogy én könnyörögjek, hogy gyere közelebb! – próbált átkiabálni Izabella a dübörgő zene, a beszélgetésfoszlányok és a pultosok kezében táncoló, kövér szeszcsüvegek csörgéséből összefonódó hangszövedéken, ugyanis pont az utolsó szavakat nem értette.

– Hetedszerre fogják leadni ezt a számot, mire kidobnak majd bennünket az utcára reggel. Nem kérdés, hogy zavar, de az sem, hogy megéri – súgta Izabella fülébe a fiú.

A következő pillanatban öblös gongszó töltötte be a teret, túlharsogva az egyébként sem visszafogott hangerejű latin slágerért. A bárpultok fölötti tartókból fejjel lefelé lógó poharak megremegtek, a kimért italok felszíne megbolydult. A lófej álarcos táncoslányok, akik erre a jelszóra várhattak, lustán előrehajoltak és balerinákat megszégyenítő könnyedséggel kulcsolódtak bal bokájuk köré, lófejükkel a földet súrolva. Karcsú, szétterpesztett lábaik mindeközben úgy meredtek felfelé, mint a kényes, ázsiai evőpálcák. Ágyékukon cipzár húzódott. A következő gongszóra a publikum egy része az emelvények köré tódult és a lányok mögött libasorba rendeződött. A másik rész a bárók köré sereglett, és igyekezett ülőhelyet találni.

– Minden versenyzőnek tíz másodperce van. Akinél a csaj megadja magát, egész éjszakára elviheti – ismertette a szabályokat a fiú enyhén mentegetőző hangon, aki Izabella arckifejezéséből ítélve biztos volt abban, hogy ismeretlen számára a hely védjegyévé vált rituálé.

Harmadszorra is megszólalt a gong. Egy tagbaszakadt, vastag nyakú fickó, aki az első volt a hozzájuk legközelebb álló emelvény előtt kigyózó sorban, nekilátott a feladatnak. A táncoslány, akinek lehajtott fejről lecsúszott az álarc, merev tekintetét Izabelláéba fúrta.

– Hála az égnek, véget ért a kedvenc számunk. Az elkövetkező egy órában biztosan nem halljuk többet, használjuk ki az időt! – azzal Izabella megragadta a fiú karját, és a táncparkett felé vonszolta. Visszafordultában még látta, hogy a táncoslány továbbra is őt nézi és ajkaival újra meg újra ugyanazokat a szavakat formálja. Volt a tekintetében valami kifejezetten nyugtalanító. Pár perc múlva az emelvények kiürültek.

– Ha már szabályokról beszélünk, nekem is van egy – kezdte Izabella alsó ajkába harapva. – Ma éjszaka a te ágyadban alszom. De csak akkor, ha abban a pillanatban, amikor a számunkat hatodszorra is leadják, még mindig úgy érzem, hogy te vagy a legvonzóbb férfi ezen a helyen.

A páros táncolni kezdett. Izabella orra finoman súrolta a fiú nyakát. A másik illata, akár egy láthatatlan, fahéjból, fehércsokoládéból, citromból és hétköznapi szappanból összeszótt, bőrétől pár milliméterre libegő kendő, már az ő orrát, majd, amikor tánc közben összesimultak, arcát és haját is beburkolta. Leheletében menta és cigarettaszag keveredett. Izabella gyengéden a tenyerébe fogta a fiú arcát, hüvelykujját nyaki ütőerén tartva. Miközben szájon csókolta, a szemében rajzó aranylemezeket figyelte. A csók türkizkék volt, és egyáltalán nem ajkak, nyelvek és nyál találkozásának érződött, hanem a kommunikáció minden erőfeszítést nélkülöző, magától értetődő formájának. Ki tudja, mennyi idő telt el így, amikor Izabella derekát hátulról átfogta egy másik kar. Megpördült és elakadt a lélegzete. Előtte is ugyanaz a fiú állt, aki a háta mögött. Az a természetesség, amivel ezt a fiút is szájon csókolta, még inkább meglepte. Illatuk és ízük teljesen megegyezett, mégis két teljesen különböző embernek érződtek. Immár négy kar ölelte át és négy kéz simogatta, miközben felváltva csókolta táncpartnereit.

Hirtelen eldőrdült egy petárda, és a mennyezetről konfettieső zúdult a közönségre, amelyet a falakon lévő óriás ventilátorok folyamatos mozgásban tartottak. Egy ideig olyan sűrűn örvénylett a fejek fölött és között a konfetti, hogy az egymáshoz közel lévő emberek körvonalát is alig lehetett kivenni. Csak miután lecsillapodott a színes kavalkád, vette észre Izabella, hogy a szórakozóhelyen lévő összes ember ugyanazza a fiúvá változott. Tekintetüket ráfüggesztve közeledtek felé. Ő magától értetődően egymás után mindegyiket megcsókolta, miközben végtelen kar ölelte és végtelen kéz simogatta, sötét, hűvös érintésével. Lába közül egyszer csak vékony, majd egyre vastagodó fekete inda sarjadt ki, amely derekára tekeredve a mennyezet felé iramodott. Fordított U betűt formáló, derekánál fogva felfüggesztett teste, a kilövőszerkezetétől szabadult úrkapszula, már a súlytalanság állapotában volt. Varázslatos volt lenézni a táncterre, ahol valamennyi fiú őt figyelte, tökéletes arcát a magasba fordítva. Az arcok kontúrjai azonban, mint azokban a horrorfilmekben, amelyeket gyermekkorában félig eltakart szemmel lesett ki titokban a kulcslyukon keresztül, mintha viaszból lettek volna, mállani kezdtek. Az aranylemezektől vibráló zöld szemek helyén a fekete szemüregekből halványsárga tekintetek villantak elő.

– Már várnak! – tört elő végtelen torokból a rekedt kiáltás.

Izabella fejében valami, hangos visszhangot keltve, újra nagyot recscent. Majd minden elsötétült.